

ville indtræde, ikke maae være under 17 Aar, men aldeles ikke fat nogen Begrændsning med Hensyn til, hvor gamle de maatte være, idet man har troet at burde overlade det til Indvibnerne selv, i hvilken Alder de ville træde ind i Skolen. Seg vil troe, at det meget godt kunde være, at Marinen, netop ved at sætte en saadan Aldersgrændse, vil kunne berøve sig nogle af de allerdygtigste Kræfter, som den ellers vilde faae til Officerer, og derfor troer jeg, at den af Ministeren foreslaaede Ordning ikke er rigtig. — Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i Forbindelse med to andre ærede Medlemmer af Udvalget har stillet et Underænderingsforslag om, at Ordet „lønnebe“ i Udvalgets Forslag skulde udgaae, da har det ærede Medlem fuldkommen tydeligt forklaret, at hans Mening hermed ikke var den, at Eleverne i denne Skole ikke skulde være lønnebe; det er tværtimod hans Mening, at det er aldeles rigtigt, at de ere lønnebe, og heri kan jeg ganske samstemme med ham. Hans Forslag gaaer kun ud paa, at der ved Siden af disse lønnebe Elever ikke skal være Elever, der ikke ere lønnebe, idet han mener, at dette kunde give Anledning til Protection. Seg troer imidlertid, at det ærede Medlem har overbrevet denne Fare meget betydelig, idet det staaer til at antage efter den Maade, hvorpaa Underviisningen altid har været indrettet hos os, at man fremtidig ligesom hidtil ubelukkende vil lade sig bestemme af de Vidnesbyrd, der gives ved saadanne Underviisningsanstalter, ikke i mindste Maade af Hensyn til Elevernes øvrige tilfældige hbre Egenstaber, men alene af den Dygtighed, Flid og de Forstandsanslæg, de have viist i Skolen. Seg troer, at det er et Vidnesbyrd, som man kan give alle vore Underviisningsanstalter, at der ikke ved dem hersker en saadan Personsanseelse, som det ærede Medlem berygter, og hvis altsaa nogle Elever kom til at gaae der uden Betaling, vilde dette jo stee, forbi de ønskede at gjøre Forsøg paa, om de ikke kunde udvikle sig til noget Bedre end, hvad de have viist ved Afgangsexamen. Dette troer jeg ingenlunde vil give Anledning til, at noget Saadant skulde finde Sted, thi det vil jo vise sig ved Afgangsexamen, om de have kunnet

naae at følge med eller maastee endogsaa have hævet sig over de andre Elever. Men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Grunden til, at Udvalget har stillet det Forslag, at ogsaa ulønnede Elever skulle kunne komme med, ligger i en Livserfaring, som jeg er overbevist om, at mange af Thingets ærede Medlemmer ogsaa have gjort, nemlig den, at man ikke altid ubetinget kan forlade sig paa en Prøve, som en ung Mand aflægger i 17 Aars Alderen. Et ungt Menneffe kan i den Alder stedes til en Prøve sammen med Andre og bestaaes ikke at være den Bedste eller høre til de Bedste, men han kan i Løbet af de følgende Aar gennemgaae en Udvikling — det er Tilfældet med ikke saa unge Mænd —, der bewirker, at han efter et Par Aars Forløb alligevel er den Bedste. Seg er vis paa, at mange Menneffer have seet noget Saadant, og jeg siger derfor: Sligt skulle vi ikke overse; hvis vi indrømme Muligheden af, at det kan finde Sted, ville vi ikke lukke Porten for en saadan ung Mand. Naar han enten selv vil forsøge sig, eller Andre, som kende ham, ville tage sig af ham og give ham Midler til at forsøge i Løbet af nogle faa Aar, om det ikke forholder sig saaledes med ham, skulle vi ikke ved Loven lukke Porten for ham. Dette stemmer ogsaa — med det ærede Medlems Tillabelse — med Loven om Officersskolen for Hæren, thi Antallet af Elever i denne Skole er kun fastsat for den yngste Klasse, men ingenlunde for den øverste, og man vil altsaa see, at det netop i den ældre Klasse gaaer saaledes, og jeg skulde troe, at det ærede Medlem netop selv har været meget ivrig for at vaage over, at det f. Ex. ikke alene var de Secondlieutenanter, der vare i Tjenesten, der kunde faae Underviisning i den ælste Klasse af Officersskolen, men ogsaa de hjemsendte. Altsaa ogsaa heri forekommer det mig, at der er en væsentlig Overensstemmelse. — Endnu skal jeg tillade mig at bemærke med Hensyn til den Yttring af den høitærede Marineminister, at Cadetkolen hidtil havde staaet aaben for Alle, at dertil dog nødvendigtvis maa lægges de Ord: „som havde Naad dertil“, thi efter den hidtilværende Indretning har Underviisningen paa vort Søcadetacademi været meget bekostelig; at holde sin Søn der har været en